

ROTONDA LAND

ELL i ELLA: entre els 30 i els 35 anys

ESPAI: Un apartament auster

TEMPS: dos moments temporals en un any indeterminat

/ Indica que es talla o comença una intervenció

(...) Indica un silenci amb sentit (petit gest, moviment, sospir...)

Caldrà marcar els canvis temporals entre les escenes a criteri de la direcció

Escena I

ELL i ELLA

ELL està desaparant la taula. ELLA encara pren un cafè.

Hi ha un petit silenci tens abans de la primera rèplica.

Ja fa estona que discuteixen i es nota en l'ambient.

Fa calor.

ELL: Això és com quan vas recollir el gat.

ELLA: Però què estàs dient...?

ELL: És ben bé igual. No ho pots evitar. Aquesta mena de «compassió» que tens per qualsevol bestiola, el ma/

ELLA: /bestiola?

ELL: /teix, ben bé el mateix que amb el gat.

ELLA: (...)

ELL: Va ser un desastre, eh? Destrossava els mobles, ho omplia tot de pèls... Tot el dia amb l'aspirador i /

ELLA: /Estic flipant.

ELL: I se'm tirava als turmells i em mossegava.

ELLA: Això és perquè s'adonava que no el suportaves. I ara no sé a què treu cap que parlem del gat dels collons! No m'ho recordis.

ELL: Aquestes històries, surten bé a les pel·lícules però a la vida real, NO. No sé en què pensaves quan/

ELLA: /De debò estàs comparant això amb la història del gat? Quins collons, de debò.

ELL: Te n'adones? De seguida tens els... «collons» a la boca, tu! No pots discutir sense dir paraulotes?

ELLA: No estem discutint.

ELL: D'acord (*continua desaparant la taula*). Però és com quan el gat.

ELLA: Deixa d'endreçar, hòstia!!! Que no veus que encara no m'he acabat el cafè? Sempre igual, coll/ (*fa intent d'aguantar-se la paraula «collons»*)! No pots seure una estoneta i relaxar-te una mica? Seu i xerrem. Sempre tanta pressa per endreçar i endreçar! No ho suportó!

ELL: Ara resulta que no t'agrada que sigui endreçat? Si fos per tu tot estaria/

ELLA: (...)

Pausa

ELL: Encara hem de trobar l'equilibri.

ELLA: Equilibri?

ELL: La convivència. Aprendre a viure junts. Hem de consultar-nos les coses. No podem tirar pel dret en decisions que ens afecten els dos. Hem d'aprendre a/

Ha acabat de desaparar la taula

ELLA: /Sí, és clar... segur que ens cal més d'un any per... «equilibrar-nos»

ELL: Bé, encara som al juny... Tècnicament fins a l'agost no farà un any. (*Es descorda la camisa*) Quan afluixarà aquesta calor? No feia pas tanta calor l'any passat per aquestes dates. No tens calor? Au, va, relaxem-nos una mica. No tens calor? Treu-te.... Va... (*petit intent d'aproximació*)

ELLA: Què fas? Que ens sentirà!

ELL: Collons!

ELLA: Mira qui té els «collons» a la boca ara!

ELL: «JODER»!

ELLA: Au, això s'anima! I ho has dit en castellà!

ELL: Veus el que em fas dir? Aquest no soc jo.

ELLA: Txisssssss! Calla! (*mira cap a on se suposa que hi ha les habitacions*)

Ell fa unes respiracions de relaxació. Ella el mira. Es miren. Miren cap a les habitacions

ELLA: No entenc aquestes rareses teves, de debò. (*ella l'imita fent les respiracions*)

ELL: Quines rareses? A veure, quines rareses? Aquí l'única que fa coses ABSURDES ets tu. Perquè això que has fet... Mare meva!

ELLA (*segueix parlant sense fer cabal al que ell diu*): tanta neteja, tant d'ordre, tant... de tot.

ELL: Ah! Ara ser endreçat és una raresa!

ELLA: No és normal.

ELL: No soc normal?

ELLA: No/

ELL: No soc normal?

ELLA: La gent no és endreçada, o no és taaaaaan endreçada

ELL: Si és clar, el món és ple de porcs!

ELLA: No he dit això. Només que no són tannnt... Mira, és com quan parles de la feina... tu mateix dius que ets «perfeccionista», jo crec que tothom deu pensar que ets un torracollons.

ELL: No soc un...d'això. Jo soc un «professional».

ELLA: Aviat s'acaba el projecte, et quedaràs sense feina. Ho tens clar, no?

ELL: Segur que fan una pròrroga. Aquests temes són llargs i... A més, s'hi juguen molt, era un dels punts forts del seu programa. I ara no m'enredis parlant de la feina!

ELLA: Bé, a dreta llei estem parlant del mateix tema.

ELL: NO!

ELLA: SÍ!

Pausa. Es miren desafiants

ELL: Ha de marxar. Però que no ho veus?

ELLA: A mi no em fa nosa. Cal una solució, ho sé, però no em fa nosa. És clar que potser a tu el que et molesta... Què és el que et molesta? Que deixa destapat el pot del cafè? Que l'altre dia va posar els plats fondos barrejats amb els plans ? Ah! Ja ho sé!!! La dutxa! Que no endreça prou! És això! Ai, totes aquestes «cosetes» que et fan posar tan nerviós.

ELL: No, sí, bé, potser, ostres! És que no suporto entrar a la dutxa i... Però que no és això! Que no ho veus? És que és perillós! «PERILLÓS» Com més dies passen més perillós és. Vam dir tres dies i ja fa gairebé una setm/

ELLA: /Xissssst, Calla... (*mantenen la tensió, escoltant*) Res, em semblava que sentia la porta de l'habitació.

Escolten uns breus moments

ELLA: M'amoïna que es tanqui a l'habitació. Pobre, deu tenir por, no? Tu no trobes estrany hagi sortit tan poc de l'habitació? Ni per seure a sopar amb nosaltres, per exemple? No ha volgut fer-ho cap dia... Em sap greu.. és com si no volgués veure'ns junts... No trobes? És estrany, no?

ELL: I jo que sé!

Silenci

ELL: El que t'hauria d'amoïnar és que s'hi acomodarà, bé... ja s'hi està «acomodant», que no és el mateix; no aconseguirem que marxi. Vull que marxi.

ELLA: (...)

ELL: (*més fort*) Vull que marxi, i punt! Ara! Ja!

ELLA: Xisssst, et sentirà!

ELL: I què? Que em senti!

ELLA: Baixa la veu.

ELL: Soc a casa meva i crido si em dona la gana!

ELLA: Estàs fatal...

ELL: I tu estàs malament del cap.

Pausa

ELLA. Encara no t'he perdonat... M'hi has fet pensar.

ELL: (...)

ELLA: El gat... El vaig dur a la protectora perquè feia molt poc que vivíem junts i em sabia greu començar malament... Pensava que al final em diries que me'l quedés. Jo el volia, volia el gat... Però NO, no vas dir NI PIU, RES DE RES. Ets un... Bah! No tinc adjectiu.

ELL: Oh, no pot ser! Segur no que tens alguna d'aquestes paraules tan boniques que deixes anar alegrement com... a veure...: «Malparit»? «Cabronàs»? «Tros de merda»?

Silenci. Ella se'l mira molt atentament i ell continua parlant

ELL: Tres dies, vas dir, tres dies perquè es tranquil·litzi, que es calmi, que ens expliqui... T'ho dic seriosament: cerquem ajuda, t'ho demano si us plau, serà el millor per a tots tres.

Una setmana, ha passat una setmana!!! Que no ho veus on t'has ficat? Vaja, vull dir, no veus on ens HEM FICAT? L'hem de treure d'aquí. Demà mateix truquem als mossos...

(traient-se la camisa): Aquesta calor és insuportable.

ELLA: Sí, tens raó.

ELL: Gràcies!

ELLA: Vull dir que sí, que la calor és insuportable.

ELL: Au, va!

ELLA: Però és que no veus que té por. No te n'adones? Esperem una mica més.

ELL: I tu no tens por? Perquè jo sí que en tinc.

ELLA: No siguis dramàtic!

ELL: No és ser dramàtic és ser realista.

Se sent un cop de porta. Es miren durant uns moments. Ella està asseguda en una cadira en un costat de la taula i ell dret, sense camisa, a la banda oposada.

Escena II

Transició temporal

Els dos actors es vesteixen amb roba de tardor- hivern. Un cop tenen la roba posada s'inicia l'acció. Comencen parant taula en silenci. La paren gairebé al llarg de tota l'escena. Ell col·loca minuciosament els coberts, neteja alguna petita imperfecció dels gots, treu arrugues de les estovalles, ressitua el que ella acaba de col·locar... Malgrat l'actitud "perfeccionista" d'ell, en aquest moment se'ls veu relaxats i enamorats.

ELLA: Tinc un amic que diu que saps que una obra és bona quan en sortir del teatre te l'emportes al bar.

ELL: Bé, nosaltres ens l'hem endut a casa per ser més exactes. Al bar... un altre dia, que per avui ja hem gastat prou, eh?: Teatre i ara... PIZZA!!! Per cert, l'has demanada?

ELLA: Hi he trucat just en sortir, mentre pagaves el pàrquing.

ELL: Hi ha cervesa? O vols que obrim aquell vi que tenim guardat?

ELLA: Potser el vi, que fa més festa. Llencem la casa per la finestra, au!!!

riuen

ELL: El títol no em deia gaire cosa, eh?: *Tebas Land*. Vaig pensar que seria una història d'aquestes modernes: *Èdip* i *Els set contra Tebes* tot barrejat amb la guerra d'Irak o alguna cosa per l'estil...

ELLA: Creus que jo l'hauria de buscar?

ELL: El què?

ELLA: On està enterrat el meu pare.

ELL: Amb què surts ara?

ELLA: No deixo de pensar-hi... L'obra m'hi ha fet pensar. No sé si deu ser gaire normal no saber on està enterrat el teu pare.

ELL: Massa pel·lícules americanes has vist, tu! Massa «sensibleria». Que et va buscar, a tu, el teu pare? Que va voler saber-ne res? Quants anys tenies? Nou, deu?

ELLA: Dotze.

ELL: I doncs? Quan ens vam conèixer em vas dir que el teu pare era mort.

ELLA: És que per a mi, llavors, era com si fos mort.

ELL: Doncs ara, ves per on, és mort de debò. Ha canviat res?

ELLA: Aquest vespre he recordat moltes coses.

Silenci

ELL: A quina hora arriba la pizza?

ELLA: *(mirant el mòbil)* D'aquí res.

Silenci

ELLA: El meu pare hi anava.

ELL: On?

ELLA: Als llocs d'aquests, amb nois, com el de la història.

ELL: De debò? Amb nois?

ELLA: Sí. Nois, noies... Tant li era.

ELL: (...)

ELLA: Tinc fred i no tenim butà.

ELL: i el radiador elèctric?

ELLA: Al traster, amb la resta de caixes meves.

ELL: Ets la pera... tres mesos aquí, TRES MESOS, i encara tens caixes per buidar...

ELLA: Hi ha pressa?

ELL: Haurem de mirar si ens arriba per poder instal·lar calefacció.

ELLA: Si home! En un pis de merda com aquest on no se sap si ens hi estarem poc o molt. Tu estàs guillat!

ELL: A veure, que ara estàs parlant amb el cap tècnic del PLA ESTRATÈGIC D'IGUALTAT i PREVENCIÓ D'ABUSOS, poca broma.

ELLA: Et paguem una merda i els projectes, saps què, que s'acaben.

ELL: però ara ja tinc un peu a dintre l'Ajuntament...

ELLA: Però el meu contracte a la Roca Village no és per llençar-hi coets.

ELL: Entre els dos ens en sortirem.

ELLA: Vull mirar de trobar una altra cosa... Mira, comprem algun calefactor d'aquests barats del Mediamark i llestos. Ja t'ho vaig dir: «a l'hivern ens pelarem de fred en aquest pis» i tu, el «superentès» (*amb ironia*) em vas deixar anar el rotllo de les finestres i del sol que surt per no sé on, i es posa per no sé on, i que entra pertot arreu, i que si amb una estufa de butà ja faríem i bla, bla bla. I mira, ves, ha arribat el fred i ohhhh! Sorpresa! No hi ha bombona! I del tema pujar i baixar bombones vas dir que te n'encarregaries tu.

Breu silenci. Es miren. Riuen

ELL: I com ho saps, que hi anava?

ELLA: Qui? Què?

ELL: EL teu pare... amb...

ELLA: Un dia en va dur una a casa.

ELL: Ostres!

Fa una pausa, és el primer cop que ho explica.

ELLA: Veníem del metge, del clínic, amb ma mare. M'havien fet no sé quin collons de proves per les intoleràncies. Se suposava que ens hi havíem d'estar tot el dia, fins al vespre...Quan vam arribar a casa la noia baixava les escales (...) Era molt jove.

ELL: No m'ho havies explicat mai.

ELLA: Diria... Que ho acabo de recordar ara.

Silenci

ELLA: Tu hi aniries?

ELL: (...)

ELLA: Amb aquestes noies? Hi aniries? Molts homes hi van... Diuen que no és qüestió d'estudis ni d'estatus social...

ELL: No, és clar que no, per descomptat que no. Per qui em prens?

Pausa. Ella vol continuar parlant del tema

ELLA: Hi ha una noia... A prop de la rotonda. És impossible que no l'hagis vista, et ve més de pas a tu que no pas mi. Sembla tan jove i se la veu tan indefensa. S'hi ha passat tot l'estiu... l'has d'haver vista algun dia, segur. Em feia patir, allà amb la calor, mig despullada, sota el para-sol... I ara que ve el fred...

ELL: Se l'enduran. Quan faci més fred ja no hi serà.

ELLA: Com ho saps?

ELL: Amb el fred no s'hi aturen tants homes...

ELLA: (...)

ELL: Ho vaig llegir en un annex del Pla. El tema no pertany a l'àmbit municipal, però se'n fa referència.

Pausa

ELLA: l'altre dia vaig fer una cosa... Ara em mataràs.

ELL: (...)

ELLA: Vaig portar-li un cafè.

ELL: (...)

ELLA: Em va donar les gracies i ja està. Vaig tornar a pujar al cotxe i vaig sortir corrents.

No vaig saber què dir-li. No li vaig preguntar res... M'angoixa, em fa pena... És que no m'entra al cap que hi sigui per pròpia voluntat... Tu mai no et preguntes per què hi són?

Quina és la seva història? Sí volen sortir-se'n, si volen deixar-ho...

ELL: No s'hi pot fer res. És un tema complex.

ELLA: Hauríem de poder-hi fer alguna cosa.

ELL: Ja hi ha ONG's que se'n cuiden.

Silenci

ELLA: Putes màfies...

ELL: Ni totes estan lligades a màfies ni totes treballen a la carretera. N'hi ha que són prostitutes perquè volen.

ELLA: Com ho saps, tu? Perquè volen... Sigui a la carretera, en un pis, on sigui... Vols dir que volen? Potser ho fan per necessitat, per la família.. Vols dir que algú ven del seu cos perquè vol? Venen el seu cos, i això... No deu ser agradable. Penso en la noia que baixava les escales... El meu pare la devia veure com a una persones o només hi veia un tros de carn?

ELL: La gent parla de les noies de les carreteres, però són una mínima part. En realitat a tothom li és igual. Jo crec que les prostitutes fan... la seva funció.

ELLA: Mai no hauria dit que estiguessis a favor de la prostitució

ELL: A favor... no sé què dir-te. Però potser si fos legal, tot seria diferent, mes controlat/

ELLA: El problema no són les que volen ser-ho, que això... vaja, jo ho dubto molt. El problema són les altres. Tu creus que algú vol passar-se hores a una carretera per/

ELL: No s'hi pot fer res. El món és així. Deixa que se n'ocupi qui se n'hagi d'ocupar.

ELLA: Si no hi hagués homes que hi van, no n'hi hauria, de prostitutes.

ELL: I què vols fer? Com vols acabar amb la prostitució? Les prostitutes hi seran sempre. L'ofici més antic del món, oi que diuen això? És... com el "porno". Sempre hi haurà "porno".

ELLA: Ara m'estàs espantant. Sempre hi haurà "porno"?

ELL: Des que el món és món que hi ha "porno". Els romans ja en feien, de porno". Ho vaig veure al cana del National Geographic

ELLA: (...)

ELL: Què passa si volen vendre el seu cos? Si ens ho mirem fredament vendre el cos és com vendre... Qualsevol cosa. Al cap i a la fi tots ens prostituïm. Tots ens venem per diners, però venem altres coses: el nostre temps, les nostres idees, el nostre esforç... Ens empassem l'orgull davant dels que estan per sobre nostre. Sempre hi ha algú més amunt i un dia o altre ens abaixem els pantalons. Tots som PU/ (*ell no diu la paraula*) tots ens venem, renunciem a la nostra dignitat per poder pagar hipoteca, el cotxe i les vacances. Per què elles no poden vendre el seu cos si volen?

Pausa

ELLA: Hòstia! Sí que hi aniries!

ELL: No. Ja t'he dit que no, que tinc els meus principis.

ELLA: Però trobes bé que hi hagi prostitució.

ELL: No, més aviat és que no sabria posicionar-me. És que és un tema complex. Al postgrau vam tenir algunes sessions sobre això, t'asseguro que com més en saps, menys clar ho tens.

ELLA: Doncs per a mi està claríssim, «superclar»: un «tio» que va amb putes queda «ben retratat», un «putero» no pot ser bona persona. Punt i final.

ELL: Ah! Ara resulta que tu tens molt clar com és un «putero». Tens un retrat robot? Ara resulta que deus ser de les que pensa que tots els homes són explotadors sexuals en potència, no? Ni tots són explotadors ni totes les putes són víctimes. Pensa-hi fredament: tenim dret a jutjar els homes que van amb prostitutes? Què en saps tu, del perquè hi van? Potser no tenen parella, se senten sols... Jo què sé! Mil coses. Al cap i a la fi el sexe és una necessitat fisiològica i/

ELLA: /Va home, va! No em diguis que el «mascle» és tan irracional que és incapaç de controlar-se i ha d'anar amb aquestes pobres noies de la carretera, o nois! Aquests «tios» no es deuen preguntar res? No fan cap mena de «reflexió»? Què és per ells aquella noia o noi que els fa el «servei»? És una persona? És un esclau? És una cosa?

ELL: Suposo que no els interessa de pensar en res.

ELLA: Un dia algú em va dir que el món es divideix en dos: els que pensen més enllà i els que només pensen a treballar, menjar, beure i cardar.

ELL: Tu sempre tant delicada en el llenguatge.

ELLA: He dit «cardar» i no «follar», he triat la versió catalana per fer-te content.

ELL: Va, deixem estar el tema... au, va... Fes-me un petó en aquest menjador glaçat

Sona el timbre

ELLA: Ja era hora! Em moro de gana.

Escena III

Transició temporal

Els dos actors es treuen la roba de tardor i es posen la mateixa roba d'estiu de l'escena I. Desparen la taula que acaben de parar. Se situen en la mateixa posició que al final de la primera escena: Ella està asseguda en una cadira en un costat de la taula i ell dret, sense camisa, a la banda oposada. Es miren durant uns moments

Tornem a sentir el cop de porta

ELLA: *(s'acosta a un lateral i parla fluix)* Ha sortit del bany.

ELL: La màfia russa vindrà i ens pelarà.

Bufa i es mou nerviós d'una banda a l'altra

Silenci calorós

ELL: No m'acabo de creure aquesta situació. Com segrestats a casa nostra. Per què l'havies de portar casa? És que no ho puc entendre!

ELLA: No podia deixar-la allà a la rotonda, home! Com t'ho he de dir? Si tu veus algú que cau a terra marejat, el deixes allà? Tornava a ser-hi, com l'estiu passat, un altre cop, igual...

ELL *(sense escoltar-la)*: Ja ho veig a venir... Seràs «la Santa de les rotondes», aniràs amb una furgoneta “vintage” plena de begudes i entrepans, de rotonda en rotonda, de carretera en carretera per salvar totes les p/

ELLA: Però a tu que collons et passa?

ELL: És que jo no trobo malament que la recollissis, però si l'haguessis portat a urgències... el marró se l'haurien menjat a l'hospital i no nosaltres.

ELLA: Però no va voler que l'hi portés! Què havia de fer?

ELL: L'acabaran trobant.

ELLA: (...)

ELL: Els seus... És de l'Est, no? La màfia russa, per què és russa, no? Que la busquen segur! Russos, albanokosovars o qualsevol d'aquests. Tiraran la porta a terra, ens pelaran a nosaltres i se l'enduran.

ELLA: A veure... No siguis exagerat, per favor. I escolta... que sí, que hem estat parlant.

ELL (estorat): Ah, hi has parlat...?

ELLA: Sí, es clar. Bé ens havíem de comunicar... Com vols que porti aquí una setmana i que no ens no ens haguem dit res. Bé havíem de parlar de coses de la casa? De rentar la roba, del menjar... Però és clar, a tu no se t'ha acudit res d'això, només et molesten els pèls de la dutxa.

ELL: A veure, que quan torno de la feina endreço el que tu has deixat tirat.

ELLA: A què treu cap ara retreure'm això,

ELL: Doncs això, que els nostres horaris són estranys, que arribo i he d'endreçar

ELLA (reprement el tema): Ahir finalment vam parlar més estona... Van parlar amb confiança, saps? Amb molta confiança.

ELL: Ah!

ELLA: Vaig comprar uns gelats, la vaig convidar... Primer no gosava dir res, vam menjar els gelats en silenci.... però al final es va deixar anar. Entre castellà, català i anglès ens vam acabar entenent... Com va poder em va explicar moltes coses, moltes saps?.

Veiem clarament que es posa nerviós de cop i en alerta

ELL: I què t'ha dit?

ELLA: No és russa, és hongaresa.

ELL: Ah!

ELLA: Té 18 anys.

ELL: (...)

ELLA: La van enganyar. Li van dir que treballaria en un hotel, una cosa així, no l'he entès bé del tot...

ELL: Doncs amb això, amb aquesta informació ja podem anar als mossos no? I que se l'emportin, no? No sé per què no m'ho has dit abans. Truco, no?

ELLA: Quines presses t'agafen ara? Hi ha cap problema?

ELL: No són presses. És que ho havíem d'haver fet al minut zero, el primer dia que la vas dur a casa. (*parlant per ell mateix*): tu i la.... Rodonda.

ELLA: Es diu Tatiana... Però això tu ja ho sabies, no?

ELL: (...)

ELLA: Et devies quedar de pedra quan la vas veure al sofà el dia que la vaig dur. Vas dissimular molt bé, estàs fet un actoràs!!!

ELL: (...)

ELLA: No em puc imaginar el que devia pensar ella quan et va veure... Què devia imaginar de nosaltres... De mi!

ELL: Escolta/

ELLA: Calla, sents? Calla! I deixa'm parlar, tros de merda!

ELL: Que/

ELLA: Que ja sé que la vas llogar pel comiat de solter del Vicenç. Quin puto fàstic que em fas! Quin puto fàstic que em feu els quatre, perquè éreu QUATRE! i us va importar una merda, tot.

ELL: (...)

ELLA: Què passa? Que t'has quedat mut? No tens res a dir? Ai, pobre!

ELL: Hòstia puta...

ELLA: Veig que anem perdent les formes.

ELL: Va ser en Felip, hi va parlar dies abans i van pactar un preu... Tots la vèiem a la rotonda. Jo... M'hi vaig trobar, a la festa... Escolta, és que... Ja sé que no és excusa, però és que anàvem tots molt pet, era el comiat de solter...

Pausa. Ella rumia les properes paraules

ELLA: Crec que vomitaré

ELL: No em diguis així/

ELLA: Que m'ho ha dit! Ho entens? M'ho ha dit! Sé que també te l'has tirat «de gratis», aquí, a casa!

ELL: Merda...

ELLA: No et fot! «Equilibri», «EQUILIBRI» no saps com m'ha costat d'aguantar-me el riure... I el gat trencava el putó «equilibri». Que cabronàs... I d'això què me'n en dius? On hi ha el "putó" equilibri aquí? Perquè la balança se n'ha anat a la puta merda.

ELL: (...)

ELLA: I diré totes les paraules bèsties que em surtin dels ovaris, joder! Se me'n fot una puta merda el que pensis, que et molesti.. Perquè ara em fas putó fàstic. Tota la nit esperant que fossis sincer, que en algun moment diguessis alguna cosa que em fes canviar de parer, que et... salvés davant dels meus ulls... Volia que diguessis alguna cosa que...

ELL: (...)

ELLA: Què? Era una mena d'intercanvi? Per compensar l'«allotjament»?

ELL: No, bé... Ella se'm va insinuar.

ELLA: Collons, quina barra!

ELL: De debò que/

ELLA: /No m'ho crec... Ets un home adult. Que fàcil «se'm va insinuar» facilíssim. I és clar, tu, pobret, no et vas poder resistir. Va, home, va! Mira, no soc cap ingènua ni res per

l'estil. Podria entendre... No, «podria arribar a intentar entendre» allò del comiat de solter... Que et deixessis endur pels companys, per la festa... Però... Tu? «El perfeccionista eficient i racional que no perd mai els papers? Deixar-te portar?» Au, no em prenguis per babaua... Però aquí, a casa, mare meva!!! Em fot, em fot molt... Com puc haver acabat amb algú com el meu pare? No suportó ni un segon més estar amb algú tan hipòcrita! No puc ni mirar-te.

Ell es va tornant petit, insignificant, miserable

ELLA(*seguint*): El tio de les manies, la neteja i les «gilipollades zen». Saps? Tota aquesta estona, mentre parlàvem, t'anava mirant i pensava: aquest tio deu ser una mena de psicòpata i jo no me n'havia adonat. No sé com m'he pogut aguantar tanta estona.

ELL: No l'hauries d'haver dut...

ELLA: Li he demanat a la Tatiana que no surti per res de l'habitació. Que havia de parar amb tu.

ELL: Per què no la vas deixar a la rotonda...?

ELLA va cap a un armari i hi treu una cistella de transport animal i la posa damunt la taula

ELL: Què vol dir això?

ELLA: Que he decidit una cosa, així de cop. Ves per on!

ELL: Què?

ELLA: Que me n'aniré a la protectora.

ELL: (...)

ELLA: Tu has tret el tema del gat. Feia molt que no hi pensava. Fa un any, quan vaig tornar a casa, després de deixar-lo allà, vaig fotre això a l'armari. No sé per què ho vaig fer, pensava que mai no tindria un gat. I ara veig que... Mira, vull un gat. I que aniré a recollir-ne un a la protectora. I si encara hi ha el que m'hi vas fer abandonar, doncs també l'agafaré. Dos gats.

ELL: (...)

ELLA: La Tatiana es quedarà uns dies. I sí, anirem als mossos, és clar que sí. M'ha dit que pateix molt per la seva família, que té por que els hagin fet alguna cosa... Que també té por que la trobin... Però que ja no ho podia suportar més... Ha plorat molt. M'ha dit que quina sort que jo m'aturés a recollir-la... Que l'havia salvada.

ELL : Se'm va insinuar...

ELLA: No em serveix, això. I no m'ho crec. La veritat

ELL: (...)

ELLA: Una darrera cosa «importantíssima»: qui marxa ja mateix, ets tu.

ELL: No saps què t'empatolles!

ELLA: Oh, i tant que sí! Vull que marxis, em provoques arcades i no t'hi vull aquí.

ELL (*refent-se i amb actitud perdonavides*): Sense mi no te'n sortiràs, no t'arribarà el sou, no podr/

ELLA: /Qui ho diu? Tu, mitjamerda? Si d'aquí quatre dies et quedes al carrer! Vols que ens hi apostem alguna cosa? A veure qui es queda abans sense feina, tu o jo. Qui diu que jo no me'n sortiré? Em puc espavilar perfectament sense tu. Les dues ens espavilarem, què t'has pensat?

ELL: (...)

ELLA (*amb molta calma i seguretat*): I ara, com a persona endreçada que ets, aniràs a l'habitació i faràs la teva maleta. La tens damunt del llit, t'he deixat a punt la més grossa.

ELL: Escolta, jo/.

ELLA: L'ompliràs molt ràpid. La teva part de l'armari està tan fastigosament ben organitzada que no tens marge d'error. En 10 minuts ho tindràs tot a dins. El que no t'enduguis avui ja t'ho posaré en caixes i t'ho endús un altre dia. Potser m'animo a baixar

les caixes meves que encara són al traster. Quan hagi marxat, la Tatiana i jo ens n'anirem als mossos. I a la protectora!

ELL (...)

ELLA: Au, va... No sé pas què estàs esperant.

Ell dubta uns moments, però al final surt d'escena en direcció a les habitacions

Ella mira com s'allunya i seu abatuda com si acabés de fer un gran esforç

Febrer 2023